

Dette forsøg kan jo altså ikke være helt tumpet lavet, da det nu viser sig, at tre af de fire aviser accepterer den, og mon ikke den fjerde kommer til. Dermed har vi jo fundet den løsning, som vi lægger op til.

Igen vil jeg sige, hvad jeg sagde i min tale: Det kan godt give problemer, hvis vi blander disse ting sammen i en lovgivning. Hvem skal med, og hvem skal ikke med? Skal den lokale ugeavis med? Skal den lille lokale ugeavis med? Skal kirkeavisen med? Det gør det meget komplekst, og en frivillig ordning må for alle parter være det bedste. Det er jo også frivilligt, når vi kan sige nej tak til reklamer. Det er præcis det samme, og det fungerer ganske godt.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg bliver nødt til at sige, at jeg synes, ministeren omtaler den nye ordning i unødigt positive vendinger. Det er i hvert fald ikke de vendinger, jeg kan bruge til at omtale den nye ordning i.

Når nu transport- og energiministeren siger, at der skal gå noget tid, inden man vil indføre lovgivning på området, hvilken tidsfrist er det så, ministeren arbejder med? Hvornår har de nye gratisaviser deadline for at komme frem til en løsning, før ministeren mener regeringen bør komme med et lovinitiativ? Hvornår er der deadline?

(Kort bemærkning).

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Ja, jeg kunne jo passende have spurgt hr. Rune Lund, hvornår han syntes vi skulle gøre det. Men »nogen tid« er meget svært at definere. Det er ca. 2 måneder siden, gratisaviserne kom, de har ret hurtigt indført denne Robinsonliste, hvor man kan melde sig til og sige, man ikke ønsker at få dem, og de har nu altså i dag besluttet, at man nu bare kan tilmelde sig det ene sted, og så er man dækket ind hos de tre af aviserne. Det er alligevel ret hurtigt, man har tilpasset sig forbrugernes ønske, må jeg sige, og jeg er helt enig med forbrugerne.

Så jeg vil ikke sætte nogen tidsfrist på, det er klart, at det ikke er et uoverskueligt tidsrum, det drejer sig om, men jeg synes, at min argumentation passer meget godt med det, vi oplever: at nu er tre ud af fire aviser altså gået sammen og har fundet en løsning, så man kun skal henvende sig ét sted. Jeg synes, det er et kæmpe fremskridt, og jeg er meget tilfreds med, at det kom

lige nøjagtig i dag. Det kom formentlig, fordi vi skulle have debatten i Folketinget, sådan at et flertal i Folketinget kunne se, at man kan nå meget langt ad frivillighedens vej.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Det står, efter at have hørt ministens tale, meget klart for mig, at frivillighed er regeringens omdrejningspunkt. Men det interessante spørgsmål er så: Frivillighed af hensyn til hvem, og frivillighed for hvem? For det her er jo ikke frivilligt for forbrugeren. Det er det kun, i det omfang de forskellige udgivere vælger at respektere forbrugers holdning. Den frivillighed, ministeren ønsker at markedsføre, er altså alene en frivillighed for avisudgiverne og reklamedistributørerne osv. For meldingerne fra bl.a. Forbrugerrådet går jo ud på, at det her i vid udstrækning ikke bliver respekteret.

Kl. 13.55

Man kan måske godt, når man ser konkurrencesituationen på annoncemarkedet, forstå, at hverken Post-Danmarks nej tak-ordning eller andre ordninger bliver respekteret. Frivilligheden er altså ikke til for forbrugerne, den frivillighed, som ministeren ønsker at markedsføre, er altså alene til for bladudgiverne. Så hvem mener ministeren egentlig skal varetage forbrugernes interesser? Er de pantsat hos udgivere af reklametryksager og gratisaviser?

(Kort bemærkning).

Transport- og energiministeren (Flemming Hansen):

Igen må jeg altså henvise til min tale, hvor jeg fuldt ud tager forbrugernes synspunkt til mig. Jeg er enig med dem. Hvis ikke man ønsker en avis, skal man kunne sige nej. Så kan man henvende sig til avisen, og så får man den ikke.

Nu har aviserne været så kloge, at tre ud af de fire aviser er gået sammen, så man bare behøver at henvende sig ét sted. Det synes jeg da er et fantastisk flot fremskridt, og jeg håber også, at den sidste avis kommer med.

Dermed respekterer man altså fuldstændigt forbrugernes ønske. De skal kun henvende sig ét sted, og så får de ikke den avis. Det synes jeg er flot.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Pointen er jo netop, at det ingen konsekvenser får for udgiverne, uanset om det er af en avis el-